

PIO SQUAD

Hudba jako srdce, které nikdy nepřestane bít

První díl fotografického seriálu MUSIC IS MY LIFE otevírá brány českého rapu a hip hopu – žánru, který se stal životní cestou celé generace. Fotograf Dereck Hard zachycuje interprety, pro které je hudba víc než práce nebo póza, v jejich přirozeném pracovním a tvůrčím prostředí. Startujeme legendárně: Pio Squad –

TEXT A FOTO: MATĚJ DERECK HARD

zástupci old school, kteří stáli u zrodu české scény a dodnes drží její autenticitu. Dvojice Eurodel a Filip Konvalinka vyrostla z jihlavského undergroundu, graffiti, jamů a nekonečných freestylů. Dnes mluví o hudbě s nadhledem i pokorou, ale pořád s tím samým vnitřním tlakem tvořit a posouvat hranice.

Co pro váš život znamená hudba?

Eurodel: Jsem zastydlý fanoušek hudby, že vlastně neřeším normální život. Žít se se mnou moc nedá, ale „múza“ u mě spí každé druhé den.

Filip: Nonstop tlak na to, abych byl sám sebou a nepřestával tvořit. Mix uvolnění a povinnosti a neustálá sebereflexe.

Pamatujete si, kdy jste hudbu začali vnímat jako malé děti a která muzika vás tehdy bavila?

Eurodel: Kapela Olympic a písnička *Roboti*, která bavila moji mámu, a já jsem to vnímal a prožíval s ní. Pak přišli Kiss a hit *I Was Made for Lovin' You*. U kapely Kiss jsem poprvé zjistil, že chci mít kapelu.

Filip: Na rovinu – nepamatuju, ale první, kdo mě k hudbě přiváděl, byl můj táta, tehdy osmdesátkový DJ. Jeho vinylky projíždím doteď. Matně si vybavuju, že mě něčím bralo *Po schodech* od Banketu s Richardem Müllerem a album *V penziónu Svět*.

A teď k rapu, kvůli kterému jsme tady. Kdy a jak jste se k hip hopu / rapu dostali?

Eurodel: Díky graffiti cca v roce 1993–1994. Crewboys přinesli *Judgment Night* soundtrack, kterej byl jako výhybka z hardcore metalu na rap. Sonic Youth a Cypress Hill, Biohazard a Onyx, Ice-T a Slayer a tak dál.

Filip: Já kolem let 1995 a 1996 s prvními zahraničními tracky na tanečních CD kompilacích, ze kterých táta taky hrával. Mezi čtyřiceti „tuc tuc“ věcmi bylo třeba Public Enemy – *Welcome to the Terrordome* a to znělo dost jinak a fascinovalo mě to.

Vzpomínáte si na první hip hop / rap track, který jste slyšeli? A jaké kapely a rapery jste tehdy poslouchali?

Eurodel: Anthrax feat. Public Enemy – *I'm the Man*, pak *Judgment Night* soundtrack a Cypress Hill – *Black Sunday*.

Filip: Těžko říct, co byl úplně první track, ale na samým začátku byl Ice-T a jeho album *Home Invasion*, Cypress Hill – *Black Sunday* a Public Enemy. A z domácích Chaozz.

Kdy jste si uvědomili, že je rap váš život a že se můžete aktivně věnovat?

Eurodel: Poměrně nedávno. (haha)
Filip: Bylo to někdy v druhé polovině devadesátek, když jsme s Eurodelem a J-Kidem začali dělat jamy a freestyley v Jihlavě a začalo se kolem nás motat hodně lidí.

Kde berete inspiraci pro svou tvorbu – hlavně pro psaní textů?

A jak moc se v nich odráží váš vlastní život a zkušenosti?

Eurodel: Ten nonkonformní způsob života zásadním způsobem ovlivňuje moje texty. Jde mi o to, být co nejautentičtější, proto se v nich zrcadlí i ten bordel – a to za cenu, že to má negativní vliv na reputaci. Ale bejt true je pro mě zásadní.

Filip: Vlastní život a zkušenost jsou v tom v každém řádku, ale s postupem času začínám i trochu zobecňovat a neodrážím se jen od momentálního prožívání. Rád do textů dávám něco, co má symbolickou nebo nadčasovou platnost.

Nejstreamovanější
skladba

„Chtěl bych“

Pamatujete si, na jaké akci jste hráli před nejvíce lidmi? A kolik fanoušků tam přibližně bylo?

Eurodel: Já nevím, jestli to bylo nejvíc, ale pamatuju si dobře Snoop Dogga v O2.

Filip: Hip Hop Kemp, ten rok, co tam byl Redman jako headliner.

Eurodel: A ještě Votvírák s live bandem.

Máte raději živé show, nebo samotné nahrávání ve studiu?

Eurodel: Obojí. Ta intimita studia versus společenské rozměry koncertu.

Filip: Taky obojí. Tyhle dvě věci jsou na tom celém procesu to nejlepší.

Dnes fotíme v tomhle studiu – je to váš hlavní tvůrčí prostor,

nebo využíváte víc míst? Máte třeba i speciální studio jen na finální mix a master?

Eurodel: Máme – a teď jsme v něm.

Filip: Dneska jsme v Audiogarden a řešíme tady právě mix a master. Nahrávali jsme jinde, u nás na Vysočině. Jsme kapela, která pracuje na více místech, nejsme spojeni s jedním studiem na všechno. Záleží na projektu nebo albu, na kterém zrovna pracujeme – podle představy o zvuku a stylu se rozhodujeme pro studio.

Hudební studio je bezesporu vaše „druhé doma“. Jak byste popsali prostor, kde tvoříte? Jak důležitá je pro vás technika

a jak moc prostředí samotné?

Eurodel: To prostředí, o kterém se bavíme, se v mém případě jmenuje svět. Technika, kterou používám v tomto prostředí, jsou oči, uši, srdce a hmat.

Filip: Pro mě je důležitější než technika nebo prostředí člověk, který ve studiu operuje. Musíme být jednak „kámoši“ a sjednotit se i na osobní rovině, jednak to musí být člověk dostatečně kreativní s vysokou vnímavostí na zvuk do nejmenšího detailu. Zároveň ti ale musí nechat dost prostoru na realizaci vlastních představ a nesmí tě tlačit někam, kam nechceš. Pak může klidně vzniknout super track i na horší majk ve starém panelákovém studiu.

Jak vnímáte roli OSA? Pomáhá vám třeba v tom, že z vaší hudby reálně plynou peníze, i když zrovna nejedete koncerty nebo tour?

PIO: Určitě pomáhá a my můžeme investovat třeba do klipů nebo vydávání vinylů.

Máte konkrétní zkušenost, kdy vám OSA pomohl – třeba výběry z rádia, televize nebo streamovacích platform?

PIO: Díky OSA jsme natočili klip *Down the Street* a máme teď nápad na další – a dražší. (haha)

Co byste poradili mladým hudebníkům, kteří začínají? Jak důležité je nejen tvořit, ale

i mít svoji hudbu podchycenou, aby z ní měli reálný příjem?

Eurodel: Je to show/byznys. Nakolik je umělec z tohoto pohledu v tom sousloví víc vlevo či vpravo, je součástí jeho osobnosti, do který nechci zasahovat.

Filip: Nevzdávejte to a nastavujte limity podle svých představ. Nemůžou všichni dělat na všem se všemi a jen si přitahovat. Odděluje tvorbu od kontroly nad provozem – jsou to jiné disciplíny. Každá má svoje a message tvorby může být i úplně o jiných hodnotách, než že jste si zvládli zajistit příjmy.

Když se ohlédnete – co považujete za svůj největší hudební moment nebo zlom?

Eurodel: Moment, kdy jsem si připustil status umělce a přijal ho za vlastní. Možná to zní hloupě, ale osobně jsem s tím dlouho bojoval.

Filip: Že jsme na sebe v mládí narazili – ten moment trvá už víc než čtvrt století!

A naopak – máte ještě hudební sen, který byste chtěli uskutečnit?

Eurodel: Album na jeden zátah. Nevylézt ze studia, dokud není komplet hotový.

Filip: Hrát s PIO v plném klubu Molotov v Marseille pro místní artist scénu a nahrát zpívaný sólový album jenom do kytary. Peace. ●